

TJEN FOLKET

diskusjonsblad for MLG

INNHOLD

Leder: På vakt mot venstrefaren.	s. 3
Forslag til studier i forbindelse med venstreekklusivitet i organisasjonen	s. 4
Valgkampen: Gjennombrudd for arbeidet blant de STORE massene i Norge	s. 5
Skal vi delta i valget -73 eller ikke?	s. 7
For valgkamp -73.	s. 8
Valgkampen -73 og utbygginga av partiet i distriktene.	s. 10
Valgdeltakelse -73.	s. 11
Skal staten støtte småprodusentene på landsbygda etter revolusjonen?	s. 12
Hva synes du om programutkastene?	s. 14
Kvinnene og produksjonen (Svar til Nanna m. fl.)	s. 17
Til diskusjonen om vedtektene.	s. 20
Til diskusjonen om partiets vedtekter.	s. 22
Om vår nåværende stil i kadervurderingene.	s. 24
Noen problemstillinger om solidaritetsarbeidet for Indo-Kinas folk.	s. 26
Fæle argumenter i EEC-kampen.	s. 28
Hvilken linje skal kvinnefronten følge.	s. 28
Ingen kompromisser.	s. 31
Fra arbeidsplassen.	s. 32
Tiltak mot krigskommunistisk ledelse.	s. 33
Folkets almanakk.	s. 35
Notat om klasseforholda på landsbygda.	s. 36

LEDER: PÅ VAKT MOT VENSTRE-FAREN!

I kommunikeet fra SKs 7. plenum pekes det på at venstreeksklusivitet etter SKs oppfatning er hovedfaren i høstens klassekamper. Venstreeksklusivitet innafør ml-bevegelsen har bl.a. følgende kjennetegn:

- Troen på at det som er overvunnet for oss, også er overvunnet for massene.
- Tendens til å benytte en antagonistisk »alt eller intet»-stil i tide og utide i kampene i frontene – redsel for å inngå kompromisser.
- Panisk redsel for breie allianser.
- »Avsløre» SF/NKP gjennom allmenne deklarasjoner om deres »råttenskap».
- Tendens til sekterisme i rekrutteringa – folk må »skoleres» i det uendelige før de kan godtas.

Venstreeksklusivitet er ikke noe nytt fenomen innafør ml-bevegelsen. Helt fra bruddet med SF har vi kjempet en hard kamp mot sekteriske feil. I hele denne perioden har venstre-sekterismen vært hovedhindringa for å slå skikkelig rot i massene. Også på det politiske området har vi slåss mot disse feila: »Venstre»-teoriene til Hovdenklikken om det nasjonale spørsmål og småborgerskapets kamp ble avvist av en omtrent enstemmig organisasjon. Viktige sekteriske overslag i holdninga til Folkebevegelsen ble også rettet opp.

Særlig på det politiske området har vi hatt stor framgang i kampen mot venstre-feila. Det betyr imidlertid ikke at de er overvunnet en gang for alle. I høst skal vi gjennomføre viktige diskusjoner som vil være retningsgivende for politikken vår i tida framover: Vi skal diskutere om partiet skal stille til valg i -73. I disse diskusjonene må vi være særlig på vakt overfor den typen feil vi erfaringsmessig lettest gjør, nemlig venstre-feil. Det betyr ikke at vi raskt skal være ute og stemple det ene eller andre argument som »venstre». Motsigelser må løses gjennom saklig diskusjon, ikke ved »stempling».

Hvordan skal vi så kunne være på vakt mot venstre-faren? Lenin sier: **»Et politisk partis holdning til sine feil er et av de viktigste og sikreste kriterier for partiets alvor og virkelige oppfyllelse av sine forpliktelser overfor sin klasse og overfor de arbeidende massene. Åpent å tilstå feilen, å blottlegge dens årsaker, å analysere de forhold som har frambrakt den, omhyggelig å drøfte botemidlene mot feilen – det er kjennetegnet på et alvorlig parti, det er å oppfylle sin plikt, det er å oppdra og skolere klassen og dernest også massene.»** (Radikalismen, Ny Dag 1946, s. 42).

For oss betyr det bl.a. at vi må studere andres og egne oppsummeringer av den typen feil det her dreier seg om. Vi må få et bedre grep om vår egen historie: Hva betyr det at ml-bevegelsen vokste fram i en hard kamp mot SFs høyreopportunisme? Kunne ikke venstre-sekteriske feil lett utvikle seg i ly av denne kampen? Hva betyr det at andre halvdel av 60-åra var preget av en allmenn småborgerlig revolusjonistisk tendens (»studentopprøret») i Vest-Europa og USA? Ble ikke vi også påvirket av denne

strømningen? Hva betyr det at den norske ml-bevegelsen fra starten hadde sin sosiale basis i aktivistisk, skoleutdannet ungdom?

Men vi er ikke den første kommunistiske organisasjon som begår venstre-feil. Klassikerne har skrevet mye nyttig om dette. Å være på vakt mot venstre-faren betyr derfor å studere det klassikerne har sagt om emnet, slik at vi kjenner feila igjen når de dukker opp hos oss. TF trykker derfor denne gangen et forslag til studier i forbindelse med kampen mot venstre-eksklusivitet i organisasjonen. Disse sakene bør leses av så mange som mulig, og spesielt av styrene.

Kan hende vil ikke alle øyeblikkelig si seg enige i den analysen SK har gjort. Kanskje er de i tvil om det er venstre-eksklusivitet som virkelig utgjør hovedfaren. I alle tilfelle vil studier også hjelpe til med å klargjøre saker for dem. Og er du fremdeles uenig, skriv til Tjen Folket!

Red.

Forslag til studier i forbindelse med venstre-eksklusivitet i organisasjonen.

Lenin: Radikalismen

Dimitrov: Enhetsfronten.

Leve det proletariske diktaturets seier.

Kommunikeet fra SKs 7. plenum.

Foruten dette allmenne grunnlaget, bør spesielt kap. VII – VIII – IX – X i Radikalismen studeres i forbindelse med diskusjonen om partiet skal stille til valg i -73. Likeledes s. 12 i Leve det proletariske diktaturets seier, om den parlamentariske metoden.

Til diskusjonen om venstre-eksklusivitet i frontene, bør kap. IV – V og VI i Radikalismen studeres. Videre spesielt kapitlet om konsolideringa av kommunistpartiene i Dimitrov (s. 112), om situasjonen i land med sosialdemokratisk regjering om enhetsfronten og ungdommen og om enhetsfronten og kvinnene. I Leve det . . . bør kap. III, s. 17 studeres.

Til diskusjonen:

Vurder venstreoppportunismens plass i ml-bevegelsens historie. Drøft påstanden om at venstre-eksklusivitet er hovedfaren i høst.

Drøft venstre-feil i frontene. Hvilke utslag får feila i ungdomsforbundet i Kvinnefrontens organisering, i Arbeiderkomiteen og annet EEC-arbeid, i fagforeningsarbeidet. Konsentrer dere om det mest aktuelle.

Sakene bør dessuten studeres i forbindelse med programdiskusjonene og diskusjonen om valget -73.

Valget -73

VALGKAMPEN: GJENNOMBRUDD FOR ARBEIDET BLANT DE STORE MASSENE I NORGE

Når vi skal vurdere om det er taktisk riktig å stille til stortingsvalget i -73, er det viktig å huske vår egen historie, og dermed hvordan de store massene i Norge ser på oss i dag. Vi vet at det var riktig å boikotte i -69 og -71, særlig p.g.a. våre svake krefter og indre splittelse. Vi vet også at vi har hatt store sekteriske feil – feil som vi er på god vei til å kvitte oss med.

De store massene i Norge kjenner oss gjennom:

- Vår egen propaganda.
- Vår propaganda når vi har sluppet til i borgerpressa, radio, TV.
- Borgerpressas skriverier – fra brukbar omtale enkelte ganger, og til beinhard hets. Ikke minst har dette vært tilfelle i perioder med store massekamper hvor vi har vært ledende.

Sjølsagt er det bare vår egen propaganda vi kan og skal stole på. Men hittil har vi i hovedsak bare nådd våre nærmeste venner gjennom den. Utfra prinsippene om å stole på egne krefter og å gripe den nærmeste tredjedelen først, er

dette i hovedsak riktig. Men vi må huske at svært store masser kjenner oss gjennom løgn i borgerpressa. Vi trenger et gjennombrudd for arbeidet blant de store massene! VG og Kopreitan har hatt altfor lett spillerom for sin anti-kommunistiske hets.

HVA KAN VI OPPNÅ VED Å STILLE?

Spørsmålet blir da: Får vi noe slikt gjennombrudd ved valgboikott. Jeg mener at sjansene for et stort gjennombrudd er svært små. Under våre forhold er valgdeltakelse en bedre form for politisk arbeid enn boikott. Vi kan kjøre programmet vårt langt mer aktivt ut ved å stille. Valgdeltakelse vil gjøre at folk tar oss langt mer alvorlig enn ved boikott, særlig hvis vi har gode lister. Valgdeltakelse skaper mye større interesse for programmet, fordi folk har langt større grunn til å studere og ta stilling til det, hvis vi oppfordrer dem til å stemme på det. Derfor gir deltakelse også langt flere kontakter, særlig på steder rundt om i

SKAL VI DELTA I VALGET -73 ELLER IKKE?

Noen kamerater her har diskutert dette spørsmålet. Det er helt klart at vi trenger grundige diskusjoner for å komme fram til ei riktig linje.

Det foreløpige resultatet vi har kommet til, er at vi ikke bør stille til stortingsvalget -73. Vi mener at sjøl om vi klarer å få ferdig et prinsippprogram, vedtekter og arbeidsprogram, så står det ennå igjen mange uløste spørsmål. Ting som her kan nevnes er avisa vår, «Klassekampen», og utviklingen i EEC-spørsmålet. Disse to tinga er etter vår oppfatning av avgjørende betydning. En tredje ting vi bør vurdere er vår styrke i industrien.

For oss er det altså 3 ting som foreløpig tilsier at vi ikke bør stille:

1. «Klassekampen».
2. Utviklinga i EEC-spørsmålet.
3. Våre røtter i industrien.

Det er også andre ting som taler mot at vi stiller til valg, men disse er av underordna betydning.

»KLASSEKAMPEN»

Når det gjelder KK, så må denne bli ukeavis, og den må bli bedre. Den må få mere preg av vanlig avis. I dag skiller den seg altfor mye ut. Den må gjøres mere interessant. Orientering er f. eks. ei mye bedre avis, rent bortsett fra de politiske standpunktene. Mere debatt.

UTVIKLINGA I EEC-SPØRSMÅLET

Hva kan skje? Jo, følgende: Stortingsvalget -73 kan bli gjort til et EEC-valg. Det kan da bli spørsmål om en valgfront av motstandere. Det kan forandre en folkefront. Vi bør stille dette spørsmålet. Hvordan skal vi da forholde oss? Etter vår oppfatning bør en slik front støttes. Liknende fronter kan komme på tale i en kommunepolitisk sammenheng seinere. Vi kaster fram dette, det bør være med i diskusjonen om vår valgdeltakelse eller ikke.

I det hele tatt mener vi at vår frontpolitikk til nå bør tas opp til diskusjon.

RØTTER I INDUSTRIEN

Det er helt klart at vi ikke har gjort noe gjennombrudd her. Vi ser det slik at vi ved en eventuell valgdeltakelse kan gi MLG et mere legalt skinn og på denne måten kanskje vinne mere innpass i industrien. Men vi finner at dette også kan gjøres ved at KK blir bedre, at denne kommer oftere og tar grundig opp og tilbakeviser hetsen mot MLG som framkommer i radio, TV og aviser.

Skal vi bli med i valg, bør vi fortrinnsvis starte med et kommunevalg. La oss bruke mellomtida til å konsolidere partiet. Vi har tida på vår side.

Disse tankene betyr ikke at vi har inntatt et steilt standpunkt mot deltagelse i valg. Vi er fortsatt åpne for debatt og nye argumenter.

Kamerater på Vestlandet.

antall folk, det å få folk til å støtte oss i valg, og det å begynne arbeidet med å komme seg innfor i Stortinget er en meget viktig oppgave. Dessuten. Var RAF-arbeidet bare trappeslyng og stensilrulling? I RAF-arbeidet fikk vi kommet ut til mye flere folk enn ellers med vår politikk, vi fikk mulighet til å utvikle mye politikk sammen med folk og vi fikk knytta mange nye kontakter. Mange tusen folk ble mobilisert på et rødt grunnlag. Knut sier at en kan knytte til seg masse kontakter også i en valgboikott. I så fall vil den bli minst like omfattende som en valgkamp. Spesielt når alle kontaktene først skal overbevises om at det er riktig å boikotte, og i så fall vil massekampen allikevel nedprioriteres.

Så til dem som mener at vi ikke bør stille p.g.a. sikkerheten. Skulle vi la være å drive massearbeid eller å delta i masseorganisasjoner p.g.a. sikkerheten? Nei. Først må vi se om en oppgave er politisk riktig, deretter kan vi gå i gang med å løse de problemene som er forbundet med den.

Noen mener også vi bør vente til vi får mere stemmer. Alternativet valgboikott

vil bety at KP splitter seg fra massene. Dessuten: Skal vi da også vente med å reise forslag i fagforeninger til vi får større støtte? Den eneste måten å få *det* på er å begynne å reise forslag nå.

Både argumentene om massekampens retning og nivå, spørsmålet om vår evne til å kombinere parlamentarisk arbeid og utenomparlamentarisk arbeid, samt argumentene om sikkerhet og støtte vitner om manglende forståelse for det parlamentariske arbeidets betydning. Disse motsigelsene er med andre ord ikke bare taktiske, men også prinsipielle. Utsagn også fra tilhengere av å stille til valg i -73 om at »i gitte situasjoner kan det være riktig å drive parlamentarisk arbeid» tyder også på at denne motsigelsen om synet på parlamentarisk arbeid ikke bare går mellom tilhengere og motstandere. Dette bør diskusjonen nå rettes mer inn mot.

Diskuter den strategiske og taktiske betydninga av å stille til valg.

Vær på vakt mot subjektivisme i vurderinga av massekampens nivå, og vær på vakt mot alle forsøk på å splitte KP fra massene.

Fram for valgkampen -73.

Gurajan.

VALGKAMPEN -73 OG UTBYGGINGA AV PARTIET I DISTRIKTENE

Mener at diskusjonene om boikott av stortingsvalget -73 har en gjennomgående svakhet: *Manglende konkretisering* på vår nåværende pol./org. styrke, på hva som er den viktigste tredjedelen å gripe på det nivået vi nå står i partibyggninga. Særlig har dette gitt seg uttrykk i en argumentasjon »som om hele organisasjonen står på Oslo-organisasjonens nivå» – og det trur jeg ikke er riktig. Denne lappen er spesielt ei oppfordring til kameratene ute i distrikta om å kjøre fram sine vurderinger.

Egne erfaringer fra hjemstedet: Iherdige kamerater som jobber hardt, men med dårlig rot i miljøet på stedet. Samtidig plenty med folk på vei ut av SP og DNA – mye småbrukere – med atskillig sympati for oss. Det som først og fremst skiller dem fra oss er etter mitt syn at de er hengt opp i atskillige illusjoner på populisme og lettvindt desentralisering, samt at de veit jækla lite om strategien vår (sjøl om de kjenner oss en del fra EEC-arbeid). Det som først og fremst driver dem mot oss er resignasjon og sinne overfor sine tidligere partier og deres pamper, samt deres ærlige spekulasjon over »nye veier å gå», strategier.

Ok, mener at vi henger mye i lufta i partibyggninga om vi ikke snarlig får trekt disse folka organisatorisk til oss. Dette

krever særlig lange og grundige diskusjoner over kaffekoppen på »revolusjon mulig?» »Parlamentet som redskap», osv. Jeg trur det vil skape forvirring blant disse folka om kameratene i tre måneder før valget ligger som flate skygger mellom postkassene for å få spredd programmet vårt – trur vi taper på det, ikke fordi vi taper så mye tid som ellers kunne brukes til grundige diskusjoner, men fordi folka ser »enda et parti som skal inn på tinget» og som bruker jævla mye krefter på det sjøl om de sier at de ser det som underordna.

Men skal vi ikke la folka få lov til å stemme på oss for de er kvitt alle sine parlamentariske illusjoner? Men vil det ikke alltid være ei ny gruppe av folk som det er jækla viktig å gro røtter blant?

Riktige spørsmål – men jeg mener ikke de rokker min konklusjon: **For boikott i -73!**

Gjennom grundige diskusjoner på en boikott kan vi vinne mange av disse folka – og ikke undervurdere all den irrasjonelle søpla vi først må skjære gjennom.

O.K. kamerater i distriktene. Hva mener dere?

VALGDELTAELSE -73:

FRA VET IKKE TIL JA

Hva er vårt fremste mål og hvordan kan vi best nå dette? Det er spørsmålet som etter min mening må være det viktigste å gå ut fra når vi skal avgjøre om vi skal stille til valg i -73 eller ikke.

Vår oppgave er å bygge ut det nye partiet, rekruttere medlemmer og skaffe oss venner og sympatisører. En av de aller viktigste oppgavene i dette arbeidet er å bringe vår politikk, som vi nå klarlegger gjennom programdiskusjonene, ut til dem som vi ønsker som medlemmer og venner. Uten at de lærer vår politikk å kjenne kan vi ikke vente noen støtte.

Etter min mening kan vi best utnytte valgkampen i 1973 til å få ut vår politikk til folket ved å stille til valg. Da får vi langt bedre muligheter til å propagandere vårt program enn om vi velger valgboikott. En valgboikott vil nemlig kreve at vi må legge hovedvekta på spørsmålet om parlamentarismen, og at vårt eget

program dermed kommer mer i bakgrunnen. Vi vinner ikke folket over til oss gjennom å avsløre parlamentarismen, men gjennom å gi dem vår politikk og vår målsetting. Derfor må dette være hovedsida ved valgkampen og derfor bør det bli valgdeltakelse.

En lang rekke momenter kan og skal selvsagt vurderes i sammenheng med dette som for eksempel om vår valgdeltakelse styrker eller svekker de parlamentariske illusjonene hos folket. For min del tror jeg KPs klare program på dette området skulle kunne være et godt utgangspunkt for å drive propagandaen på dette området på en bra måte også ved valgdeltakelse.

MLG-ER

Programdiskusjon

SKAL STATEN STØTTE SMÅPRODUSENTENE PÅ LANDSBYGDA ETTER REVOLUSJONEN?

På sommerleiren for Vestlandet ble utkast til prinsipp-program for det nye kommunistiske partiet ivrig diskutert. Vi har sakset følgende referat fra oppsummeringsnummeret av leiravisa »Solrenning»:

SVEIN: Under punkt 3 står det to ting som må komme i konflikt med hverandre: »Støtte til all småproduksjon på landsbygda og i fiskeridistriktene.» Og lenger nede: »Oppmuntre og gi økonomisk støtte til all kooperativisering blant bønder, fiskere, småbrukere og andre produsenter.»

Småborgerskapet vil støtte en sosialistisk revolusjon. Men de vil foretrekke en borgerlig produksjonsmåte. Derfor er de bare en taktisk alliert. Deres kamp viser ikke fram mot sosialismen. Hvis vi

gir støtte til individuell produksjon, vil da småprodusentene gå med på kooperativisering? Skal vi da bare støtte dem som er villige til kooperativisering? Jeg er usikker. I allfall er jeg for ei ulik formulering av støtte til kollektive og individuelle produksjonsformer — f.eks. »Betinget støtte til individuell produksjon.» Kanskje blir det for detaljert å gå inn på dette i programmet. Muligens bør vi bare skissere opp det vi mener er den ideelle produksjonsmåte på landsbygda.

■■■■ Programdiskusjon ■■■■

HVA SYNES DU OM PROGRAMUTKASTENE?

TF-red. har tatt en rask spørreunde for å finne ut noe om hva folk tenker og diskuterer i forbindelse med utkastene til prinsippprogram og arbeidsprogram for det nye kommunistiske partiet. (Utkastet til arbeidsprogram sto i TF nr. 4, utkastet til prinsippprogram i et ekstranr. som kom like etterpå.)

Den første vi snakker med er Nils, som sitter i ledelsen for MLG i en mellomstor by.

– Vi har hatt en foreløpig diskusjon på utkastet til arbeidsprogram i laget vårt. Da vi først leste gjennom forslaget, reagerte vi slik: Dette er ikke gjennomførlig under kapitalismen. Arbeidsprogrammet stiller utopiske krav, som f.eks. »Mot den militaristiske undertrykkinga av soldatene». Klassestatens hær er i siste omgang det viktigste redskapet herskerklassen har til å undertrykke folkets kamp. Det er utopisk å tro at herskerklassen vil sette dette redskapet i fare gjennom vidtgående demokratiske rettigheter for soldatene.

Etter nærmere diskusjon kom vi imidlertid fram til at vi ikke hadde skilt mellom det at krava er vanskelig å gjennomføre og at de er umulige. Vi hadde hatt et statisk syn på kapitalismen og ikke skjont at monopolkapitalen kan gi store konsesjoner til folket når den blir hardt pressa. Det er klart at monopolkapitalen ikke vil gi demokratiske rettigheter til soldatene. Men klassekreftenes stilling kan bli slik at den blir tvunget til det.

Sjølsagt er det også enkelte krav i arbeidsprogrammet som er umulig å gjennomføre fullt ut under kapitalismen, f.eks.: »Full likestilling mellom kvinne og mann!» Men er det gærnt å stille ei slik parole? Vi mener nei. Vi kan ikke godt gå ut til massene med parolen: »Delvis likestilling mellom kvinne og mann!»

En del kamerater mente også at arbeidsprogrammet kunne gi folk parlamentariske illusjoner. Gjennom diskusjonen kom vi fram til at dette bunna i en manglende forståelse for hva programmet vårt er. Vi skal ikke gå ut til folk og si: »Stem på oss, så skal vi gjennomføre alle disse postene.» Vårt program er et kampprogram, og som et kampprogram skal vi presentere det: »Dette er krav vi mener det er riktig å slåss for, og som vi vil gå i spissen for å kjempe igjennom.»

– Kom det fram noen kritikk av programmet ellers?

– Ja. Vi tror at folk kommer til å lure på hvordan disse krava skal kunne gjennomføres. Hvor skal vi f.eks. ta penga fra til utbygging av helsevesenet, bygging av gode og rimelige boliger etc.? Vi mener at det bør stå mer utførlig om dette i det ferdige programmet.

Jonas hører med til den eldre garde i MLG, og har tidligere vært medlem i NKP i mange år, bl.a. under krigen:

– Jeg synes det er flott at vi er kommet så langt at vi kan fortelle arbeidsfolk noe konkret om hvordan vi

KVINNENE OG PRODUKSJONEN

Svar til Nanna m.fl.

Dere peker på at vi må konkretisere vårt program slik at husmødrene innser det riktige i at de under sosialismen tar del i den samfunnsmessige produksjonen. Vel og bra. Et nyttig forslag, hva om dere prøvde å formulere det. Så langt er vi antakelig enige.

Men, vi er uenige på et sentralt punkt. Dere kritiserer visse formuleringer i en artikkel i Røde Fane 2, om kvinnes materielle kår i Norge. Dere er misfornøyd med at artikkelen karakteriserer det som en ubetinget god ting at kvinnene kommer ut i produksjonen. Dere liker heller ikke karakteristikken av husarbeid som husslaveri.

Vær først klar over at disse formuleringene var valgt med omhu. De er ikke tilfeldige, men uttrykker eksakt hva

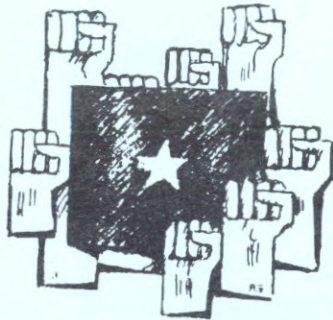
artikkelforfatteren mener. Motsigelsen er med andre ord utilsørt. Det dreier seg ikke om misforståelser.

1. Bidrar kvinnens deltakelse i produksjonen under kapitalismen til hennes frigjøring? Jeg mener det. Hun blir mer direkte utbyttet, javel. Det er ille. Det er jeg imot. Men hva betyr det ikke for hennes sjølstendighet i forhold til mannen at hun har eget lønnet arbeid? Hva betyr det ikke for hennes klassefølelse at hun står sammen med sine mannlige klassefeller i produksjonen framfor å være etterlatt for seg sjøl bak fire vegger? Hva betyr det ikke for hennes muligheter til å føre kamp mot monopolkapitalen?

Jeg mener det betyr enormt. Kvinnes kampkraft, sjølaktelse og perspektiv er helt annerledes i dag enn da et lite fåtall kvinner deltok i produksjonen.

TIL DISKUSJONEN OM VEDTEKTENE

ORGANISATORISK SIKRING MOT REVISJONISME OG OPPORTUNISME

I forslaget som er lagt fram er det ikke tatt godt nok på spørsmålet om organisatorisk sikring mot revisjonisme og opportunistisme av ulike slag. Forfallet i de revisjonistiske partiene har vist oss at når medlemmene mister kontakten med og kontrollen over ledende kadre på ulike nivåer, når disse kadrene mister kontakten med partilaga, er de ytre forholda lagt vel til rette for opportunistiske utglidninger.

For et marxist-leninistisk parti er det livsnødvendig å sikre seg mot byråkratiske tendenser. Det er ikke nok å slå fast at ledende partiorganer skal godta medlemmenes overvåking. Forholda må legges slik til rette at medlemmene virkelig er i stand til å gjennomføre en slik overvåking. Og bare gjennom at kadre på ulike nivåer i KP deltar regelmessig i en grunnorganisasjon, er vi i stand til å hindre at det skiller seg ut et byråkratisk skikt.

Erfaringene fra de revisjonistiske partiene har også vist at om medlemmene ikke tar alvorlig på arbeidet, blir slappe, kommer når de føler lyst, osv., er forfallet uunngåelig. Vi kjemper mot en krigskommunistisk stil. Vi forsøker å komme fram til en arbeidsstil som gjør det mulig å trekke med dem som skal være ryggraden i partiet, industriproletariatet. Men det betyr ikke at vi ikke stiller strenge krav til medlemmene i KP. KP trenger ikke folk som tar lett på arbeidet. Det er nødvendig å sikre seg mot at kampen mot krigskommunismen slår over og gir rom for utglidninger.

Vi trenger i vedtektene et innskudd som sier at fravær fra grunnorganisasjonen over lengre tid (f.eks. 3–4 møter) vil medføre suspensjon.

KANDIDATMEDLEMMENE SKAL HA OPPGAVER

Til spørsmålet om kandidatmedlemskap er det også nødvendig å ta opp en del saker. Vi trenger et sunt marxist-lenin-

nistisk parti som rekrutterer de beste revolusjonære og som har en sterk ryggrad av klassebevisste industriproletarer. Rekruttering til KP må ikke være en planløs sak, og vi kan ikke stille like krav til kandidatmedlemmer fra industriproletariatet og til f.eks. kamerater med en småborgerlig eller intellektuell bakgrunn.

I dag trenger vi en rask rekruttering fra industriproletariatet. Vi trenger å styrke/befeste bånd mellom partiet og klassen. Sjølsagt trenger vi kadre fra intellektuelle og småborgerlige lag, men nettopp fra disse laga er det reformistiske og revisjonistiske ideer sprer seg. For slike kamerater er det spesielt viktig å styrke klassestandpunktet. Vedtektene om kandidatmedlemskap må ta spesielt hensyn til dette. Derfor bør det ikke stå løst som i forslaget, at kandidatmedlemmene har »rett« til å få oppgaver som de utvikler seg politisk på. Det må slås fast at kandidatmedlemmene skal ha oppgaver og at disse skal ha som formål å utvikle folk på bestemte områder alt etter klassebakgrunn osv. I praksis vil det si at vi er nødt til å utvikle spørsmålet om kadervurderinger. Kadervurderinga skal være retningssivende for hvilke oppgaver kandidatmedlemmene får i prøvetida. I kader-

vurderinga skal det spesielt tenkes m.h.p. styrking av klassestandpunktet, bånd til arbeiderklassen. I spørsmålet om politisk utvikling er det f.eks. like viktig å gi en intellektuell med røtter i arbeiderklassen, oppgaver som går på å styrke bånd til familien, som å gi han reint organisatoriske oppgaver. Eller oppgaven kan gå på å sørge for at folk med bakgrunn i andre klasser enn arbeiderklassen, kvitter seg med de privilegiene som klassebakgrunnen gir. I de mest ekstreme tilfellene kan det være helt nødvendig at noen kandidatmedlemmer har prøvetida si i produksjonen. For kamerater fra industriproletariatet kan det derimot ofte være en styrking av den teoretiske kunnskapen som er viktigst i kandidattida. For alle kandidatmedlemmer skal spørsmålet om Stalin være avklart før medlemskap kommer på tale!

Til slutt, en kort kommentar på forslaget formulering om at kandidatmedlemmer ikke bør ha tillitsverv. Kandidatmedlemmer skal ikke ha tillitsverv. Er en kamerat framskreden nok til å sitte i et styre o.l., er han framskreden nok til å være medlem. For øvrig er det også helt håpløst at folk skal sitte og lede politikken for en enhet, uten formelt å ha rett til å være med på å bestemme hvilken politikk som skal kjøres ut.

Nils

TIL DISKUSJONEN PÅ PARTIETS VEDTEKTER

Jeg vil stille noen spørsmål til vedtektene slik de er utformet i forslaget til program-TF.

1) Foran forslaget har forslagsstilleren ei lang innledning hvor han trekker opp hva han mener er vitsen med vedtekter, og hvilke hovedkrav han mener bør stilles til et kommunistisk partis vedtekter.

Han peker på at vedtektenes hensikt skal være å «sikre en bestemt ledelse og et bestemt mål». Videre peker han på at mange kamerater har fått lov til å beholde det tradisjonelle, borgerlige bildet av hva vedtekter er: Formaliteter atskilt fra politikken og ofte uten direkte sammenheng med det virkelige liv. Vårt partis vedtekter skal legge grunnlaget for levende diskusjoner på demokrati og sentralisme, de skal være presise på viktige punkter, og på denne måten bli en sentral del av partimedlemmenes hverdag.

Vi må stille spørsmålet: Oppfyller vedtektsforslaget disse 3 kravene: Sikrer en bestemt ledelse og et bestemt mål, er det et skikkelig redskap som kan hjelpe alle nivåer å avgjøre viktige spørsmål, og er det så gjennomsyra av politikk at det virkelig kan bli en sentral del av partimedlemmenes hverdag?

2) Helheten i forslaget ser i hovedsak bra ut. Men viktige saker mangler og må styrkes og forklares. Enkelte punkter er uklare. 2 punkter: Forslaget har ingen innledning som stiller opp krava til partiet og peker på hensikten med vedtektene. Kap. 2 om partiets organisasjonsprinsipper er ikke skikkelig politisk streka opp. Spesielt trenger spørsmålet om fraksjonisme grundig vurdering.

VEDTEKTENE TRENGER EN INNLEDNING

3) Bolsjevikene så på partistatuttene som et viktig propagandaskrift som ble spredt innafor arbeiderklassen, spesielt den mest framskredne delen, forat folk skulle få mulighet til konkret å sette seg inn i spørsmålet om hvilke linjer arbeiderklassens parti bør ha for sin organisasjon. Statuttene var viktige for å utbre kjennskapet til partiet.

For MLG er dette også et viktig spørsmål. Vårt nye parti trenger å bli kjent blant folk, spesielt hvilke krav vi stiller til det, og hvilket organisasjonsprinsipp vi hevder. Dette må vi også ha for øye når vi lager vedtekter.

Forslag: Vi trenger ei innledning som bør inneholde omtrent følgende:

a. Partiet skal være arbeiderklassens organiserte, revolusjonære fortrupp, og skal organisere klassens mest klassebevisste og aktive elementer og andre undertrykte og utbyttede som tar det kommunistiske standpunkt.

b. Partiet skal samtidig være en del av arbeiderklassen, ha dype røtter i det arbeidende folket. Og aldri løsrive seg fra de partiløse massene.

c. Partiet skal være organisert etter den demokratiske sentralismens metode.

d. Partiets formål. Å lede massene i kampen for å styrte monopolkapitalens diktatur, opprette proletariatets diktatur og gjennomføre demokrati for folket. Endelige mål: Kommunismen.

e. Noen få ord om vedtakenes tidsbestemthet og hensikten med dem.

FRAKSJONISME OG DEMOKRATI

4) Til spørsmålet om partiets organisasjonsprinsipper (Kap. 2). Jeg synes ikke at nødvendigheten av aktiv meningskamp mellom ulike linjer i alle spørsmål er skikkelig presisert. Denne sida av den demokratiske sentralismen bør etter min mening ha et eget avsnitt i punkt 5.

Videre: Fraksjonisme er et viktig spørsmål, som det for det første hersker stor uklarhet om innafor våre egne rekker (f.eks. har jeg støtt på tendens til å stemple uformelle diskusjoner mellom kamerater som fraksjonisme). For det andre krever spørsmålet om fraksjonisme en politisk og korrekt forklaring og må tillegges den aller største vekt, fordi den norske arbeiderklassen har bitre erfaringer med fraksjonsparagrafer i LO og DNA brukt mot dem i reaksjonær hensikt (f.eks. AIK).

Spørsmål om fraksjonisme må forklares ut fra to saker:

Stalin sier: »En jernhard disiplin i partiet er utenkelig uten viljens enhet, uten en fullkommen og ubetinget enhet i samtlige partimedlemmers handlinger». Han peker på at forekomsten av fraksjoner fører til at det eksisterer flere sentrer innenfor partiet, og det allmenne sentrets stilling undergraves. Det som kjennetegner fraksjonisme er at en setter en bestemt gruppes disiplin høyere enn

den allmenne disiplinen i partiet.

Men når Stalin forklarer dette prinsippet, setter han det i forhold til demokratiet i organisasjonen. »Den jernharde disiplinen forutsetter kritikk og meningsstrider innenfor partiet.» »Bare en bevisst disiplin kan være en virkelig disiplin.» Altså: Den viktigste måten en kan motarbeide fraksjonisme og hindre framveksten av den er gjennom en bevisst kamp på alle nivåer for å få fram meningsdivergenser og stille politiske motsigelser på linjene skarpt.

Jeg mener forslaget er mangelfullt i forklaringa av fraksjonisme, og det bør utbygges særlig ved å legge større vekt på demokratiet.

Spørsmål: Bør det inn mer konkrete eksempler på hva fraksjonisme er? Bør konsekvensene utdypes nærmere?

2 mindre kommentarer til avsnittet:

Ifølge forslaget kalles det ikke fraksjonisme dersom en gruppe innafor partiet kjemper mot partiets linje, og oppretter eget kontaktnett på tvers av vanlige forbindelseslinjer, men ikke kjører denne linja utad (nederst s. 13). Jeg mener at ordet fraksjonisme ikke forutsetter at en kjører mot partiets linje utad.

Formuleringen »Fraksjonelle elementer er skadegjørerere og må ryddes ut av partiet med hard hånd» er etter min mening venstre-overslag i formen.

Frank, Oslo

OM VÅR NÅVÆRENDE STIL I KADERVURDERINGENE

1. LITT OM DE VIKTIGSTE FEILA VI GJØR

a) Om å dele seg i to på ulike vis.

Den vanlige metoden vi benytter er å ramse opp noen «gode» sider (som oftest fåtallige), deretter å sette opp en liste over «dårlige» sider (oftest mangfoldige). Deretter veier vi de to kolonnene, for å se hva som er «hovedsida». Så ser vi på hva som er den viktigste gode sida og hva som er den viktigste dårlige sida, for så å leite etter et brennpunkt, som oftest i ideologien. Ett eksempel: Hovedmotsigelse = viljen til å jobbe hardt/høyreoppportunisme i å fore ut politikken vår. Brennpunkt – manglende tillit til massene. Dette overlater stort sett kaderen til, ved hjelp av sin vilje til å jobbe hardt, å skyggebokse mot sin manglende tillit til massene ved å selge mer KK.

Dette er et grovt eksempel, men det vi gjerne vil peke på er følgende: I en kadervurdering er vi på jakt etter hovedmotsigelsen på det nåværende tidspunkt. Det betyr å beskrive hvordan motsigelsen mellom individ og kollektiv står. Eks. Ei jente som har på den ene sida en proletær kampholdning, på den andre sida ikke ser seg sjøl som ansvarlig i forhold til utviklinga av politikken. Brennpunkt: Å unnlata å ta opp spørsmål og tvil dersom det er noen «flinkere» kadre tilstede. Det betyr at brennpunktet stilles på et område av politikken der den feilaktige tenkinga gir seg sterkest til uttrykk. Der ved veit kaderen litt mer om hvor og mot hvilke åpenbare feil hun skal slåss.

b) Om den gode hovedsida.

Vanligvis vil en sjølvurdering bekjedent trekke fram et par-tre eksempler på at

kaderen er en O.K. kamerat. For det første er vel dette et uttrykk for en typisk småborgerlig feil! »Beskjedenhet er en dyd», men det er dessuten uttrykk for vanskene vi har med konkret å beskrive en kaders nivå, politisk og ideologisk. Dette siste ser vi også i tendensene til å ramse opp politiske verv, istedenfor å beskrive sprangene i den politiske utviklinga.

Vi regner disse to feila som de viktigste feila vi gjør, særlig fordi vi som oftest foretar kadervurderinger bare hvis kaderen har svære problemer eller skal vurderes til et politisk verv.

c) Om historieforskning

Vi veit at de fleste feila våre har røtter i historia. Men istedenfor å se bakover for å se hvor den nåværende hovedmotsigelsen har røttene sine, for å vurdere hvor djupt det går og hvilke vansker vi kan støte på i korrigeringa, begynner vi ofte kadervurderingene med en enorm lang beskrivelse av vår vei gjennom barndommen og ungdommens lange og vanskelige år. Dette kan forhindre en presis analyse av kaderens nåværende motsigelser.

2. KAN VI GJØRE DET ANNERLEDES?

Vi har forsøkt å trekke ut noen forslag til metoder.

- Start med å tenke gjennom problemene i siste måneds jobbing. Dersom vi ikke finner noe ut av det, lønner det seg å spørre de nærmeste folka blant ml'ere og masser, be om kritikk og vurdering av arbeidet.
- Still en forsøksvis hovedmotsigelse ut fra dette.
- Se på siste kadervurdering hva som kom fram der. Er det endringer, hva har

forandra seg?

- Se på historia: Hva slags saker har vi greidd å løse, hvilke politiske spørsmål har vært lette, hvilke vanskelige.
- Se på den materielle situasjonen: Hvem er vi sammen med, massegrunnlag, jobb, familie.
- Få et grep om nivået: Hvordan har stillingstakinga vært til de politiske sakene vi diskuterer. (Noen eksempler vi tenkte på: »Var det riktig å danne Akmed?», »Skal vi stille til valg i -73?», »Hvordan stiller vi oss til Kinas utenrikspolitikk når en SFer angriper oss?») Disse spørsmåla kan besvares på alle nivåer, de sier en del om kaderens ideologiske nivå også, for eksempel i spørsmålet om Kina.)

Dette var saker vi diskuterte. Vi trenger en debatt om kadervurderinger nå i den fasen vi går inn i med omfattende nomineringer og opptak. Har vi stilt fingeren på de viktigste problema? Hva slags erfaring har vi rundt om?

En gjeng som satt og diskuterte en kveld

NOEN PROBLEMSTILLINGER OM SOLIDARITETSARBEIDET FOR INDO-KINAS FOLK.

Historisk: Arbeidet i Solkom var i ml-bevegelsens første fase en av de viktigste oppgavene i massekampen, mange ble ml-ere gjennom FNL-arbeid. Forståelsen av imperialismen, og spesielt USA-imperialismen var et av gjennombruddene for ml-bevegelsen i Norge.

I dag er det ikke lenger slik at flesteparten av ml-erne har erfaring fra FNL-arbeid, personlig erfaring og konkret forhold til kampen mot USA-imperialismen.

Det gjør det nødvendig for oss å starte en grundigere diskusjon av hva arbeidet til støtte for Indo-Kinas folk, mot USA-imperialismen, betyr for folket i Norge og den progressive bevegelsen.

Allment skjønner vi at kampen mot USA-imperialismen må være viktig, og at dette må konsentrere seg om støttearbeidet til Indo-Kinas folk som står i fremste rekke i kampen mot verdens (fremdeles!) ledende imperialistiske makt.

Allment er vi internasjonister – vi støtter alle folk som kjemper mot imperialismen for å forsvare sin nasjons rettigheter – uten et kamffellesskap mellom folkene i alle land, og spesielt mellom folkene i den koloniale og halvkoloniale del av verden og arbeiderklassen og ungdommen i de imperialistiske land og halvimperialistiske land, vil ikke imperialismen bli slått, nye kriger vil uvergerlig oppstå og revolusjonene i alle land vil forsinkes: Imperialismen vil alltid søke å forvrengte historia om at folks frigjøring, propagandere imperialismens nødvendighet og splitte folkene fra hverandre (konferer framstillinga av Vietnamkrigen,

Nord-Irland, Midt-Østen, osv. i reaksjonær og imperialistvennlig propaganda). Alle skjønner at vi må kjempe mot dette. Mange skjønner også at de hardeste slaga mot imperialismen retter vi mot USA-imperialismen ved å kjempe for økt støtte til Indo-Kinas folk.

Konkret gjør vi dette i dag ved å bygge ut Solkom, som en bred front med oppgaven å støtte de indo-kinesiske folkene maksimalt og kjempe mot USA-imperialismen.

Denne oppgaven ville være uendret enten det oppnås en snarlig fredsløsning eller kampene fortsetter å trekke i langdrag (Situasjonen er uvis m.h.t. dette når dette skrives).

Imidlertid er det mangler i vår praksis som viser at vi ikke tar dette alvorlig:

1. Sekterisme og udemokratisk praksis: Ytrer seg når vi trekker kadre (ofte valgte) ut av ei FNL-gruppe til andre oppgaver, med resultat at FNL-arbeidet lider. I realiteten er dette å neglisjere behovene til de folka som deltar i FNL-arbeidet og som ikke er ml-ere, og som kanskje ikke har vår organisatoriske og politiske erfaring og får vansker med å drive FNL-arbeidet videre uten vår støtte. Dette har skjedd en del steder. Tankegangen bak må være at fronten er unødvendig, en lavere form for organisering eller liknende ideer, i alle fall ideer om at det går an å skru kampen mot USA-imperialismen «av og på». Det er sjølsagt nokså umarxistisk.

Det ytrer seg også i manglende ideer og tenkning når det gjelder å øke frontens

bredde, trekke med nye og uerfarne folk, gi folk fra andre organisasjoner styreverv osv. Jeg har ikke vitenskapelige undersøkelser bak dette, men som en antakelse kan jeg tenke at årsaken ligger i generell redsel for å slippe folk løs, at en innbiller seg at en må ha et steinhardt organisatorisk grep, og lar dette gå ut over oppgaven å gå foran i politikken, vise folk hvordan fronten og arbeidet til støtte for Indo-Kinas folk kan gå framover.

2. Neglisjering av dette frontarbeidet er en vanlig form hos en del folk. Man lar rett og slett være å gjøre noe for Indo-Kinas folk på den plassen man er. Solkom kan selvfølgelig kritiseres for ikke å ha lagt forholda godt nok til rette for dette, men en ml-er bør ikke si seg fornøyd med dette. På de fleste steder bør en greie å gjøre noe, helst med sikte på å få i gang ei FNL-gruppe: F.eks.

– Reise forslag i klubben/andre organisasjoner om bevilgning til innsamlinga «Solidaritet Norge–Vietnam», vedta uttalelser fra arbeidsplassen som uttrykker solidaritet med Indo-Kinas folk og som sendes til PRRs informasjonskontor eller Solkom, som formidler videre.

– Selge For Vietnam/samle inn penger /drive propaganda. En i laget kan f.eks., dersom det ikke drives FNL-arbeid på stedet, prøve å skaffe en kommisjonær for For Vietnam eller en kontaktmann

for Solkom. Og man kan selvfølgelig starte en studiesirkel, hvis kapasitet og muligheter tilsier det.

Mange steder er det FNL-arbeid i gang. Ml-erne bør diskutere i en eller annen form hvordan FNL-arbeidet skal bedres, hva som bør være den politiske linja og slik i realiteten gå i spissen for det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet. Hvis ikke kommer andre til å gjøre det, eller ingen gjør det og arbeidet ramler sammen. Det er og blir feilaktig om man overlater dette arbeidet fullt og helt til en liten gruppe «Solkommunister», «eksperter» e.l. Sånne folk greier aldri å gjøre en skikkelig jobb hvis de ikke har en levende forbindelse med partiet, uansett hvor «dyktige» de er fra før.

Til slutt: Dette er ikke ment som en uttømmende analyse av ml-bevegelsens forhold til det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet, men som en påpeking av en del problemer som eksisterer i vårt arbeid på dette frontavsnittet og forhåpentligvis som innledning på en debatt. Gjelder disse sakene på ditt sted?

ml-er i Solkom

P.S.: Solkoms adresse er Boks 71, Kjelsås, Oslo 4.

Til spørsmålet om diskusjon av Solkoms politiske linje: Meld deg inn i ei FNL-gruppe og delta i debatten der, eller reis debatten her i TF.

FÆLE ARGUMENTER I EEC-KAMPEN.

Dette innlegget ble skrevet for folkeavstemninga. Men kampen er ikke slutt. Vi står fremdeles overfor oppgaven å agitere og propagandere mot EEC. Derfor bør debatten om hvordan vi skal propagandere og agitere fortsette, og derfor trykker vi innlegget likevel. Altså:

I EEC-kampen har det kommet fram en del fæle argumenter som vi synes det er nødvendig å påpeke faren ved. Eksempel:

»I Belgia må kvinnene spørre mannen sin om tillatelse til å ta seg arbeid, sånn vil vi få det også!«

Det er lite sannsynlig at vi vil få det sånn. Den ordninga er så igjennom forhistorisk, at det ville være uklokt å gjennomføre den her. Arbeidsmarkedet

kan reguleres på langt smartere måter.

Vi treffer av og til folk som er EEC-motstandere ut fra et religiøst syn. De støtter seg til en rekke skriftsteder i bibelen som de mener taler imot EEC. Vi synes det er galt å overhøre dette, og bare godta dem som EEC-motstandere uten videre. I de tilfellene hvor rasisme har en avgjørende betydning for folkas standpunkt: »Jævla svartinger!« osv., er det enda viktigere å si i fra.

Slike argumenter skader motstandskampen, og som marxist-leninister mener vi det er feil å føre folk bak lyset, ved enten å bruke fæle argumenter sjøl, eller overhøre andres bruk av dem.

Kamerater i Oslo-lag.

HVILKEN LINJE SKAL KVINNEFRONTEN FØLGE?

Den nye kvinneorganisasjonen som ml'erne er i ferd med å bygge opp, skal ha landsmøte i desember. I denne artikkelen skal det trekkes fram noen synspunkter på hva som bør vedtas på dette landsmøtet. Vi oppfordrer andre ml'ere til å delta i diskusjonen, i TF, i Kvinnefront-avisa, med massene. Hvilken linje som vinner fram innafør den nye kvinneorganisasjonen, er ikke en sak for noen få ml'ere som er »satt på« kvinnepolitikk. Det er et spørsmål av stor viktighet for alle kommunister. Hvem som helst kan skaffe

seg Kvinnefrontens materiale og delta i diskusjonen. I Kvinnefrontens diskusjonsblad finnes forslag til politisk plattform, forslag til organisasjonsform, retningslinjer osv.)

Uten at kvinnene er med, finnes det ingen virkelig massebevegelse. En sosialistisk revolusjon kan ikke seire uten en virkelig massebevegelse. Den kan ikke seire uten aktiv deltakelse fra masser av kvinner som slåss med revolusjon og sosialisme som mål. Derfor trenger

revolusjonen en brei, demokratisk masseorganisasjon av kvinner på et revolusjonært grunnlag.

På den andre sida er det klart at en revolusjonær kvinneorganisasjon i dag, ville bli en organisasjon av kvinnelige kadre, ikke en masseorganisasjon. Å vinne masser av kvinner for revolusjonen, vil bli en langsiktig oppgave. Det vi trenger i dag er en brei kamporganisasjon av kvinner som tar utgangspunktet sitt i de viktigste sakene som rammer kvinnene. En slik organisasjon tilsvarer det langsiktige behovet for å vinne masser av kvinner for revolusjonen. Men den tilsvarer også kvinnes eget kortsiktige behov. For norske kvinner har ingen organisasjon i dag der de kan ivareta sine egne interesser.

Kvinnenes stilling i Norge har en del særegne trekk:

– Kvinnene er i stor grad utenfor den samfunnsmessige produksjonen. Og selv om de har lønnet arbeid, er det ofte den private virksomheten i hjemmet som er utgangspunktet for dem, og som blir oppfattet som den viktigste arbeidsplassen.

– Kvinnene er undertrykket av en spesielt reaksjonær ideologi. Synet på kvinnene som mindreverdige gjennomsvyrer hele monopolkapitalens kultur.

For kvinnene fører det til relativt lavt politisk nivå, liten interesse for politikk, og til relativt små muligheter til politisk aktivitet. Det må være utgangspunktet for oss når vi skal sette i gang å bygge opp en kamporganisasjon for kvinner.

Etter min mening er det fire saker som må bli sentrale for den nye kvinneorganisasjonen (hittil kalt Kvinnefronten):

1. Den trenger et bredt politisk program som kan forstås av alle kvinner. Et slikt program bør beskrive virkeligheten mer enn å analysere den. Det bør ta

utgangspunktet i hvordan kvinneundertrykkinga ytrer seg helt konkret, og ha en samlende hovedparole: **KAMP MOT ALL KVINNEUNDERTRYKKING – FOR FRIGJØRING AV KVINNENE.**

I tillegg trenger vi et punktprogram for ulike grupper av kvinner. Et slikt program henger sammen med en klasseanalyse av kvinnene, og vi bør trekke mange kvinner aktivt med i de undersøkelsene som er nødvendige.

2. Støtte til all kamp mot kvinneundertrykking. Progressive aksjoner satt i gang av alle grupper kvinner, fra uttalelser til streiker, er viktige i kampen mot kvinneundertrykking. Vi må støtte både sjukepleierne og kumuleringsaksjonen. Men vi må likevel avgrense oss mot sekterske avant-garde-aksjoner satt i gang av en håndfull studenter, slik som for eksempel kvinneaktivistenes seksjon i demonstrasjonen 8. mars («nei til ekteskapet», «nå er det vår tur til å ligge øverst»)

3. En organisasjonsform og retningslinjer som sikrer demokratiet på alle plan.

– Vi må sikre at det er medlemmene, ikke de mest aktive, som bestemmer politikken. Vi må trekke alle grupper av kvinner inn i ledelsen, vi må sikre oss mot at en gruppe av aktivister kan omstyrte vedtakene fra landsmøtet, eller føre fronten i en helt annen retning enn det landsmøtet har bestemt.

– Vi må også legge opp takten i organisasjonen etter de kvinnene vi ønsker å nå. Å bekjempe krigskommunismen er særskilt viktig når det gjelder organisering av breiere lag av kvinner.

4. Et bredt, diplomatisk samarbeide med andre kvinneorganisasjoner. Det betyr å støtte alle progressive tiltak som settes i verk av de etablerte kvinneorganisasjonene, og samarbeide med dem i flest mulig saker. Den nye kvinneorgani-

sjasjonen bør bli en kamporganisasjon som omfatter hele den eksisterende kvinnebevegelsen bortsett fra ekstremt sekterske utslag av den nye kvinnebevegelsen.

Å bygge opp en slik brei kamporganisasjon stiller ml'ere overfor en klar oppgave: Å bekjempe sektetisme på alle plan:

- isolere og avsløre »kvinneaktivister» og andre lignende sekterske avarter med massenes hjelp.

- føre kamp innafør fronten mot ulike aktivistgrupper og opportunister som går inn for en organisasjon av de mest aktive og framskredne kvinnene. Disse gruppene går inn for en klar, antikapitalistisk plattform og for en organisasjon der de mest aktive sitter i ledelsen og bestemmer politikken. Dels går de inn for en slik linje utfra en ærlig vilje til å stille seg på riktig side og sette kvinnepolitikken inn i en riktig sammenheng. Men like fullt er det uttrykk for en sektersk linje, fordi den vil føre med seg at den nye kvinneorganisasjonen (som mange kvinneorganisasjoner før) blir skilt fra breie lag av kvinner.

- føre kamp mot alle former for sektetisme i vår egen praksis. Mot krigskommunismen, mot alle tendenser til udemokratisk stil og til å tre politikken nedover hodene på medlemmene i fron-

ten. Mot all redsel for å slippe massene til, for ikke å ha full kontroll over alt som skjer til enhver tid.

Følgende sitat kan være en god rettesnor i kampen mot denne formen for sektetisme:

»Hovedretningen i den revolusjonære massebevegelsen er alltid god og alltid i samsvar med samfunnsutviklingen. Innen massebevegelsen kan forskjellige tanke- retninger få innflytelse, forskjellige fraksjoner kan oppstå og forskjellige slags mennesker kan delta. Det er bare naturlig. Intet i verden er helt reint. Gjennom sin praksis i kamp og ved å foreta stadige sammenlikninger vil folkets brede masser til slutt lære seg å skjelne mellom det som er riktig og det som er galt; de vil til slutt forkaste revisjonisme og alt som er uriktig og godta og tilegne seg marxismen-leninismens revolusjonære sannhet. Et proletarisk parti må trenge dypt ned blant massene og arbeide tålmodig, omhyggelig og gjennom lang tid, for at det stadig kan høyne deres politiske bevissthet og lede massebevegelsen fram på den rette vei.» (Fra Leve det proletariske diktaturets seier. Til minne om Pariserkommunens hundreårsdag 18. mars 1971, utgitt av den kinesiske ambassaden i Norge. Sitatet er fra s. 21)

Liv

INGEN KOMPROMISSER!

I laget vårt har vi hatt en utprega venstrespekterisk stil på enkelte områder. På arbeidsplassen (et universitetsinstitutt) har vi et slags parlamentarisk organ (instituttråd) som avgjør hvilken stilling instituttet skal ta til ulike spørsmål. I dette rådet sitter representanter for lærerne og studentene, deriblant også noen ml'ere.

Hvordan har vi brukt instituttrådet? Hva har vi gjort når det f.eks. har kommet et rasjonaliseringsframstøt mot instituttet? Har vi gått rundt til folk og sagt: »Her kommer det et lumskt angrep som vi må slåss mot. Vi begynner med å vedta en resolusjon i instituttrådet som flest mulig kan støtte. Åssen synes dere vi skal formulere den?» Nei. På neste rådsmøte har vi hokus pokus trukket et »progressivt og militant» resolusjonsforslag opp av flosshatten, og banka det igjennom med et uhyre knapt flertall (et flertall som delvis er framkommet ved at mange folk er gått fra møtet).

Ofte har det vært brei enighet, også blant lærerne, om den saka resolusjonen

har tatt opp. Men fordi ordlyden i våre forslag har ligget mange hestelengder foran massene, har mange unnlatt å stemme, eller stemt imot. Vi på vår side har valgt å skalle av mellomlaga heller enn å kompromisse på de mest militante formuleringene. I høyden har vi strukket oss til å forandre på et komma eller en a-ending.

Resolusjonsforslaga våre har regelmessig endt med at »bare kamp nytter». Men i praksis har vi vist en nesten magisk tro på ordets makt. Vi har trodd at vi kunne slå fienden med en ustanselig strøm av »militant» ordgyteri. Men resolusjoner er til liten nytte hvis det ikke står kampvillige folk bak. Og folka har sittet rundt på kontorene sine og grumla over vårt prinsippryteri.

Hva er dette om ikke politiske meslinger av akkurat samme type som Lenin beskriver i »Radikalismen – kommunismens barnesykdom»? Vi sto fast på linja: »Ingen kompromisser!» Det beklagelige var bare at det ble heller ingen kamp.

FRA ARBEIDSPLASSEN:

Neste TF vil starte opp egen spalte med faglig stoff. Gode erfaringer fra fagforeningsarbeid, nyttige erfaringer fra massearbeid på arbeidsplassen, hvordan løse motsigelser mellom avdelinger og mellom ulike grupper på avdelingene bør komme inn. Hvordan dere løste motsigelsen mellom massearbeid/arbeid i fagforeningen f. eks. i forbindelse med en konkret sak. Diskusjon i laget om strategi og taktikk overfor fagforeningen/klubben. Hva betyr parola: Gjør fagforeningen til kamporganisasjon i praksis for arbeidet på din arbeidsplass osv. Disse og andre problemstillinger bør tas opp.

Det er viktig at innlegg til spalta er detaljrike, men samtidig er forståelige slik at gode/dårlige erfaringer kan trekkes ut og være til lærdom for andre.

Vi ønsker dette skal bli ei levende og aktiv diskusjonsspalte hvor også spørsmål om hvilken holdning en bør ta i konkrete faglige saker bør reises. Innholdet i slike diskusjoner, rapporter, spørsmål og analyser vil gi grunnlag for ei best mulig linje for ml-bevegelsens faglige politikk.

STYRK STREIKESTØTTEKOMITEEN!

Streikestøttekomiteen har i den seinere tida fått stadig større oppslutning i fagbevegelsen. Dette manifesterte seg blant annet i arbeidet med å samle støtte til Sykepleieraksjonen -72. I tida framover vil SSK arbeide for organisatorisk sikring av disse kontaktene. Dette vil foregå ved direkte kontakt til positive tillitsmenn over hele landet. Like viktig er at vi i tida framover vil arbeide for å bygge opp et grunnplan for SSK på arbeidsplassene. I første rekke søker vi å sikre faste kontakter. Disse får i oppgave 1. Å ta opp støtte til aktuelle streiker i klubb/fagforeningsstyrer. 2. Å stå som bindeledd mellom SSK og sin arbeidsplass når det gjelder diskusjon og spredning av SSK-rapport, som er en bulletin som vil komme ut regelmessig hver måned. 3. Ta opp på medlemsmøter, årsmøter o.l. spørsmålet om bevilgning til SSKs kampfond eller driftskonto.

Vi ser det dessuten som viktig at SSK får varsel om kommende aksjoner og om aksjoner og streiker som pågår. Det er en plikt for klassebevisste arbeidere og gi slik rapport slik at eventuelt støtteearbeid kan komme i gang på et tidlig tidspunkt og dermed styrke et heldig utfall av arbeidskampen. Ta derfor opp spørsmålet om SSK til diskusjon, og gi oss navn på kontakter enten direkte til SSK, Postboks 4308, Oslo 4 eller på annet vis.

Medlem av SSK/AU.

TILTAK MOT KRIGSKOMMUNISTISK LEDELSE:

Krigskommunismen har hemma MLG. En strøm av delvis urealistisk prioriterte direktiver har tatt svært mye tid og hindra sjølstendigheten i noen lag. Når direktivene ikke lot seg utføre, svekka det lett respekten for den demokratiske sentralismen.

Ledelsen har av og til gjort feil. Men samtidig har også laga ofte hatt en feilaktig holdning: alt skulle drøvtygges ovenfra. Vi vil ha detaljerte direktiver om alt som skal gjøres og melding om alt som kan skje. Får vi ikke det har vi grunn til å kritisere ledelsen. Noen steder parres dette med den gamle stilen med for mye møter og lite spillerom for medlemmenes initiativ. Andre steder dekkes passivitet og lokale svakheter med påskuddet at laget ikke har fått rettleiing nok.

Dette er også krigskommunisme. I stedet for å kritisere feil i den gamle stilen klamrer noen kamerater seg til den, og klager når den blir avskaffa. Denne holdninga kan sammenfattes slik: »krigskommunisme er bra». Dette hindrer også kameratenes og lagas sjølstendighet, og hemmer deres utvikling.

SK har analysert krigskommunismen og jobber med tiltak mot den. Men SK kommer ikke langt dersom ikke også distriktsstyrene, storstyrene og lagsstyrene kvitter seg med krigskommunistisk tenkning. Bare med årvåkenhet mot lokal krigskommunisme, med kritikk og kameratslig diskusjon i laga og distriktene kan SKs riktige tiltak virkelig hjelpe MLG nå.

HVA SLAGS PARTI VIL VI FRAM TIL?

Vårt kommunistiske arbeiderparti skal være et *parti for kamp* og et *parti av*

ledere. Det er noe alle veit. Men hva betyr det for laga og deres forhold til partiledelsen?

Kamp betyr *revolusjon*. Svikter partiet under revolusjonen er det ikke bra nok, sjøl om det har gjort en god jobb før. Men en revolusjonær situasjon er en krevende og vanskelig sak. Vi må rekne med terror i de områdene klassefienden behersker. Partiet må gå under jorda. *Kommunikasjon* blir svært vanskelig. Hva gjør kommunistene i Nord-Norge hvis fascister skjærer landet i to ved Lyngen? Hva om Norge okkuperes og all bruk av tog, båt og fly blir beinhardt kontrollert, slik at kurervirksomhet blir livsfarlig og bare kan brukes i nødsfall?

Det er opplagt at skal partiet overleve i en sånn situasjon, så kan det ikke bygge på organisasjonsformer som ukentlig (eller månedlige) direktivsett ut til laga osv. *Partiet må kunne fungere sjøl om store deler av grunnorganisasjonen ikke er i kontakt med ledelsen (i landsmålestokk eller tilmed i distriktet) i lang tid*. Parti av ledere må ikke bare gjelde medlemmene, det må også gjelde laga. De må være i stand til å lede både seg sjøl og massene lokalt uten daglig/ukentlig/månetlig hjelp ovenfra. Bare et sånt parti vil være et virkelig revolusjonært norsk parti.

Er vi altså for et anarkistisk organisert parti? Slett ikke! Det er ikke snakk om at disiplinen ikke skal gjelde, og at sentralkomiteen ikke skal ha siste ord. *Hovedlinja* må følges strengt av alle. Men *tillempinga* må vi trygt kunne overlata til lokallaga. De må kunne fungere bra sjøl om de bare sjelden får hjelp i detaljene, kanskje på grunnlag av allmenne paroler som går over radio som fienden hører på,

kanskje offentlig spredde illegale løpesedler, om laget er heldig, en kurer eller et internt brev en gang i halvåret. Ledelse etter »geriljaprinippet»: hovedlinja er klar, men lokal autonomi i tillempinga.

Er dette nødvendig i dag? Nei, det er ikke strengt nødvendig i dag. Men den dagen det blir det er det litt seint å starte innretning av arbeidet fra grunnen av. Det kan dessuten bli strengt nødvendig for partiet vårt også uten revolusjon eller fascisme: nemlig ettersom klassekampen blusser slik opp overalt at det blir umulig for ledelsen å følge med i alt som skjer lokalt.

Vi må altså begynne å trene på en sånn stil, sjøl om vi til nød kan klare oss uten på kort sikt.

FEIL VED DE GAMLE METODENE FOR LEDELSE

Jeg vil peke på tre feil:

– for mye beskjeder og for lite diskusjoner i utkjøret av politikken. »Snart er det 1. mai. Lei torg, stift komite, konsentrer dere om følgende paroler . . .» istedet for å kjøre en grundig diskusjon av politikken for 1. mai og åssen den burde tillempes lokalt, og så overlate laget mye til sitt eget initiativ.

– for korte frister – mangel på langtidsplaner som var realistiske slik at kameratene kunne stole på dem. Ødela lokal planlegging ved dramatiske omprioriteringer og dramatiske nye utkjør.

– mangel på arbeidsdeling – alt for mye kjørt ut til alle. Alle lag fikk direktiver om alle organisasjonens arbeidsoppgaver, uten hensyn til at bare noen av dem kunne utføres hvert enkelt sted. I tillegg en flom av beskjeder av typen »snart er det vietnamuke» osv. som tok tid ved gjennomlesning og avleda oppmerksomheten, samtidig som de samme opplysningene fantes andre steder (f. eks. KK).

Dette er tendenser som bare sjelden viste seg på sitt verste på en gang, sjøl om det også hendte. Jeg trur disse eksemplene viser i reindyrka form den stilen vi vil vekk fra i ledelsen.

LITT OM DE NYE METODENE

For det første har SK i MLG gjennomført en rutine for sentrale utkjør – oftest en gang i måneden. Det betyr at laga kan behandle de sakene som kommer skikkelig og få en sjanse til å sette dem ut i livet før nye saker kommer.

Videre tok vi i oktober sikte på å hjelpe laga til å foreta arbeidsdeling. Her kan ledelsen i MLG bare plante ideen, bare konkret bruk av arbeidsdeling i grunnorganisasjonene over et lengre tidsrom kan skape en virkelig god arbeidsdeling hvert enkelt sted.

Langsiktige planer til organisasjonen er også blitt kjørt ut – foreløpig partidiskusjoner i noen måneder framover. I framtida håper vi å kunne lage holdbare planer på enda lengre sikt – opptil et halvår eller mer, der vi bare streker opp oppgavene som må løses, og fritt lar laga legge opp de møter som trengs, bestemme tida, gjøre videre diskusjoner osv. fullstendig ut fra sine egne behov.

Tilslutt har vi forsøkt å kjøre ut politikken gjennom *diskusjoner* i steden for beskjedgiving. Eksempel: SK har diskutert programmene. Kamerater sendt ut av SK (eller av DU-ene) diskuterer programmene med storlagsstyrene, storlagsstyrene diskuterer programmene med laga.

MER KAN GJØRES

Jeg vil antyde to ting:

– Drastisk skjære alt som heter beskjeder og unødvendige saker i interne meldinger. F. eks. blei kulturfronten stifta i oktober. Mange MLG'ere jobber med kultur. Skulle vi varsle om det? Nei, for det sto på forhånd i KK. Vi må kunne

forlange at medlemmene leser vår egen avis! Det samme om den nye grunn-sirkelen, som kommer nå. Det trengs intet internt direktiv om å sett i gang å studere den, når det står en stor artikkel om den i Klassekampen!

— Overlate de sterkere laga nesten helt til seg sjøl i lange perioder. Erfaring synes å vise at sterke lag bare blir mer sjølstendige om de blir overlatt til seg sjøl. Slik kan vi trene organisasjonen i praksis i ledelse etter geriljametoden.

Jeg lurar på hva kameratene mener om dette. Er det noen som reagerer? Andre mener kanskje vi kan gå lengre! Skriv til TF.

LEDER STYRENE PÅ DEN NYE MÅTEN ?

Noen plasser synes folka kanskje at dette her er fine tanker som de bare ikke ser noe til i praksis. I så fall er det ikke sikkert svikten ligger sentralt. Har dis-

triktsstyret/storlagstyret forberedt programdiskusjonene i laga gjennom politiske diskusjoner med dem som skal lede disse diskusjonene? Eller er det bare kommet beskjeder: »diskuter programmene»?

Gir distriktsstyret/storlagsstyret kameratene planer for lang tid framover med god varsel, eller fortsetter stilen med krigskommunistiske utkjør på kort varsel: »Møt opp 15 mil borte for å diskutere den nye linja i EEC-arbeidet i mårra klokka 18»?

Brukes det feilaktig stil, så er det i strid med de retningslinjer som er sendt ut sentralt fra MLG.

I så fall bør dere hjelpe ledelsen deres gjennom kameratslig kritikk, og gjerne også sende inn rapport til MLGs SK og artikler til TF.

Fram for et nytt kommunistparti med en ny stil i ledelsen!

Kamerat i SK som jobber med organisasjonsspørsmål.

FOLKETS ALMANAKK?

Vi har fått inn et forslag som vi synes er bra: å lage en revolusjonær almanakk for 1973. Hun som har foreslått det, mener den bør inneholde korte stykker om viktige historiske begivenheter & navn, samt faktiske opplysninger som f. eks. de største selskapenes profitter, hvem som sitter i forskjellige styreverv, lønna til Aspengren m. fl., korte opplysninger om forskjellige progressive organisasjoner o. l. som alltid er godt å ha for handa. I tillegg må den sjølsagt være praktisk i format

o. l.

Hvis noen er interesserte i å jobbe med almanakken, kontakt oss i Teatergt. 13 Oslo 1, umiddelbart! Vi er også glade for forslag!

Oktober

NOTAT OM KLASSEFORHOLDA PÅ LANDSBYGDA:

1. KVA ER EI BYGD?

Vi må knytte det til næringsstrukturen og busettingsmønsteret. Næringsgrunnlaget er hovudsida – avgjerande for busettinga. Dette avgrensar oss stort sett til jordbruk, skogbruk og fiske.

- a. **Småindustrien** – dels skapt av busettingsmønsteret – behovet for attåt næringsring, små muligheter til anna arbeid. Typisk: Hjellarhandverket med ein førkapitalistisk produksjonsmåte er blitt småindustri. Delleverandørar til større konsern også viktig. Skaper halvproletariat. Vi bør vel halde desse utanfor.
- b. **Turismen** – fører borgarskapet inn i bygdene, forflatar bygdekulturen, gjer folk avhengige av å krype for kapitalen. Vekkjer mange, men mot turistane og ikkje mot monopolkapitalen.
- c. **Kommunesammanslåinga**. Statens bidrag til umyndiggjøringa av bygdefolk som i Noreg har demokratiske og nasjonale tradisjonar Skulesentralisering og sentralisering generelt.
- d. **Servicenæringane**. Tener til å halde oppe busetnaden. Den progressive funksjonen desse har hatt i så måte, er i ferd med å dø ut. Typisk – krambuene som blei trengt til side av s-laga («for å gi folk eit betre servicetilbod»). No blir s-laga nedlagde for ende, ein viktig grunn til fråflytting.

Konklusjon. Framlegg til framgangsmåte: Bygder blir i dette skrivet stader der primærnæringane er dominerande. I alle høve må Årdal, Sauda-typen haldast utanfor.

2. DET FINST KLASSAR PÅ LANDSBYGDA

- a. Det kan vere nyttig å knyte dette til framvoksteren av bygdefolkets organisasjonar, særskilt omsetningsorganisasjonar.
- b. Bøndene var utbytta av borgarskapet i byane som tok all profitten av produksjonen deira. Dei ville ha sine egne organisasjonar. Desse vaks fram i kamp. Etterkvart har storbøndene og andre med kapital fått meir og meir kontrollen med organisasjonane (meieria til dømes) – dei små blir raderte ut. Mange stader har det vorte og blir ført ein desperat kamp for å halde på meieria på bygdene. Typisk at statsubsidiar har havna i hendene på dei store. Bøndenes aksjonar har ofte hatt brodd mot staten (Mjølkestreiken -54), noko staten har fått kontrollen over gjennom forhandlingane med landbruksorganisasjonane. Det som først var eit progressivt krav – å forhandle med staten om priser etc., er i dag eit lite tenleg middel for bøndene. No går meirverdien i lomemene på storfolket i bondenæringa og andre kapitaleigarar.
- c. Døme: Bergensmeieriet er i dag så godt som einerådande i distriktet. Slår under seg andre og får dessutan kontrollen over (tek over produksjonen til) andre bygdenæringar (sylte/saftproduksjon) – og tek også hand om vanleg vareomsetning og trengjer bort kjøpmannen i gata. Avtaler med einskildbønder splittar – »fremmer

rasjonell produksjon» med større einingar etc. Bergensmeieriet er i ferd med å bli ei rein monopolbedrift utan samanheng med produsentane. Reaksjonene til småprodusentar og småhandlarar er for det meste desperasjon og lite effektive aksjonar. Dette er likevel klassekamp.

- d. Når det gjeld bondelaget kontra bonde/småbrukarlaget som uttrykk for klassemotsetningar, har vi ikkje materiale nok til finne ut av dette.
- e. Strilekrigen, Bøndenes Krisehjelp, aksjonen mot kraftline i Hemsedalen osv., vil sikker kunne illustrere klasse-teoriane ein heil del.

3. HOVUDGRUPPER I PRIMÆRNÆRINGANE

1. Bøndene
    - a. Storbøndene.
    - b. Mellombøndene.
    - c. Småbøndene.
  2. Fiskarane
    - a. Reiarar
    - b. Sjøleigande m/små båtar
    - c. Lønnsarbeiarar
  3. Skogbruket
    - a. Store skogeigarar
    - b. Bønder med skogen som attåt-næring eller supplement til hus-haldet.
    - c. Skogproletariatet
- 1, 2, 3 a. Har kapitaloverskott, er faste arbeidsgjevarar, høyrer til borgarska-pet. Utvidar og konsoliderar drifta ved å utbytte arbeidskraft og andre i same næringa ved kontrollen med omset-tinga.
  - 1, 2, 3 b. Eit visst kapitaloverskott, men ikkje meir enn at det går med til vedlikehald og produksjonsreiskapar.
  - 1, 2, 3 c. Kan ikkje akkumulere kapital. Gjeldsbøra er tung. Alt går med til å leve.

4. FORHOLDET TIL EEC-KAMPEN OG FRIHANDELSAVTALE

- a. Det er ein viss einskap mellom hovudgruppene i synet på medlems-skap. Imidlertid er det mange over-løparar i a-gruppene. Muligens i fleirtal om ein definerar gruppa trangt.
- b. I den grad a-gruppa er mot medlems-skap, er det neppe utfrå næringsinter-essene primært. Vi ser det primært som eit utslag av opportuniste. Typisk: Borgen, høgrefloyen i FB, Senterpartiet. Bergensmeieriet har vakse seg sterkt nok til eventuelt å legge ned mjølkeproduksjonen. Imid-ler tid må ein rekne med at desse vil ha tid på seg for å styrke si monopollstil-ling for dei kastar seg ut i konkur-ransen med dei europeiske monopola. EEC-avtalen var rett og slett for dårleg for dei på den måten. I alle høve er det sikkert at dei gir faen i busettinga og tenkjer profit. Ein annan ting er at også storbøndene har ein politisk sjølstendetradisjon. Det var jo desse som sto i brodden for Venstre og den nasjonale reisinga i førre hundreåret. Dette har sikkert og ei viss betydning. Klassekampen er ikkje så skjerpt i Noreg i dag at klasseinteressene eintydig viser seg i EEC-kampen, noko vel dette viser. Imidlertid er det klart at desse folka vil gå fullt og fast inn for ein frihandelsavtale med EEC. Da kan dei styrke si stilling både innanlands og utover, og beheld eit politisk alibi som nasjonale.
- c. Den politiske sida er sikkert og svært avgjerande for mellomlaga. Redde for å tape råderetten over det dei har kjempa for å bygge opp. Opportu-nismen kan vere svært farleg fordi

mange ønskjer å kare seg oppover. Sjøl om dei objektivt sett er trua av EEC-medlemskap næringsmessig, kan mange oversjå at dei og er trua av frihandelsavtale. Vi må i vår argumentasjon legge stor vekt på at ein frihandelsavtale er første steget til fullt medlemskap, og reise mellomaga på dette. Ein bør bruke utviklinga frå EFTA-samarbeidet som døme, korleis dette har ført til auka konsentrasjon og sentralisering. Vidare at ein frihandelsavtale med ei blokk som EEC er noko heilt anna enn ein av EFTA-typen.

Spørsmålet om varig front fell naturleg inn her. Det er overmåte viktig å reise mellomaga på eit nasjonalt grunnlag. Eit nasjonalt sjølstendeprogram kan vere løysinga. Dei har ein nasjonal tradisjon å byggje på og dette må nyttast.

- d. For småbøndene er saka mykje klarare. Dei står bastant imot medlemskap og vil også gjere det mot frihandel dersom vi fører ein nokonlunde fornuftig argumentasjon. Dei kjenner næringsgrunnlaget sitt direkte truga uansett. Har generelt ei bra forståing av sin classesituasjon sjøl om dei ser det avgrensa til si næring. Argumenta overfor dei blir vel meir sosialt enn nasjonalt prega førebels.

5. FORHOLDET TIL REVOLUSJONEN

Tese: Ein del av dei som er våre taktiske allierte i dag i EEC-kampen, vil ikkje vere våre strategisk allierte i kampen for revolusjonen.

1. Småbøndene. Trua av utradering. Interesse av revolusjonen. Kan ikkje halde på med næringa si under ein meir framskreden kapitalisme. Vi har jo allerede sett korleis skogproletariatet og lønnarbeidarane i fiskeria har utvikla seg frå sjølstendige næringsdrivande til proletarar. Vil stille seg under proletariatets leiing og vere ei drivande kraft for frigjeringa av landsbygda.

2. Mellomaga. Faren for å bli proletarisert kan gjere dei til våre strategisk allierte, men dei vil sikkert vakle ein del på spørsmålet om ekspropriasjon dersom dei kjenner si eiga stilling trua. Viktig – frivillig kollektivisering i deira interesse. Stort sett ein litande alliert, men mykje avhengig av det nasjonale spørsmål. Innanfor EEC vil dei nok snart reise seg saman med oss. Utanfor og dersom vi fører den nasjonale lina rett. Vil vel vakle på spørsmålet om proletariatets leiing.

3. Stordrivarane vil til ein viss grad kunne reisast på eit nasjonalt grunnlag, men vil vel stort sett halde seg på borgarskapet si line som utbyttarar og kapitalleigarar.

oktober

- o Tron Øgrim: Proletariatets demokratiske diktatur ..... kr. 400
- o Idrett og klassekamp ..... kr. 2,50
- o Røde Fane nr. 2 (om kvinnekamp m.m.) ..... kr. 5,00
- o Mao Tsetung: Skrifter i utvalg ..... kr. 20,00
- o SUKP(b)s historie (svensk utg.) ..... kr. 28,00
- o Marx/Engels: Om kunst och litteratur (svensk utg.) ..... kr. 17,00
- o Marxism eller trotskism (svensk) ..... kr. 20,00
- o James Conolly: Labour in Irish History (eng.) ..... kr. 6,00
- o William Hinton: Fanshen. A documentary of Revolution in a Chinese Village (630 s.) ..... kr. 21,00
- o Slutt opp kamerat. Oktober/LP ..... kr. 36,00

- Alexandra Kollontay: Kvinnans ställning i den ekonomiska samhällsutvecklingen.....kr.26,50
- Hägg/Werkmäster: Frihet, jämlikhet, systerskap.....kr.21,50
- Matthis/Vestbro: Kvinnokamp. kr.23,50
- Julliet Mitchell: Kvinnorna: Den längsta revolutionen..... kr. 7,-
- Kajsa Ohrlander: Kvinnor som slavar.....kr.22,40
- Kajsa Ohrlander: 22 timmars arbetsdag.....kr.14,00
- Kvinder på fabrikk (dansk intervju-serie).....kr.13,00
- Røde Fane nr.2/72 (Om frigjøring av kvinnen)..... kr. 5,00
- EF: Hvorfor kvinnemotstand (PAX)..... kr. 3,00
- EEC – en trusel mot kvinnene (AKMED-hefte).....kr. 0,50
- Kvinnen som reservearme for kapitalen og arbeidsmarkedet (Rød Front-hefte).....kr. 3,00

Oktober, Boks 8379,
Hammarsborg, Oslo 1

Moss: Gudesgt. 8
Oslo: Teatergata 13,

Toftesgate 68.

Bergen: Nygårdsgaten 45.

Trondheim: Innherredsveien 23.

BESØK

BOKHANDLENE!

Tom side